

UNIVERSITAT CATALANA

PUBLICACIÓ QUINZENAL

Redacció i Administració: UNIVERSITAT

Barcelona, 5 Desembre 1932

15.000.000 REGALEM als nostres compradors per agrair la seva col·laboració a l'èxit formidable celebrant la segona anyada del mes de la **FUNDACIÓ de la CASA**

Gavany ploma, folreria seda, bona confecció	25 ptes.
» meltó, folreria seda, confecció irreprotxable	40 »
» xeviot, folreria seda, confecció selecta	50 »
» estam superior, folreria seda, confecció luxe	75 »
» Austràlia superior, folreria seda, confecció esmeradíssima,	100 »
» cuíro folro de llana	85 »
Batí de seda 15 ptes.	Batí de seda 20 ptes.
» » llana 15 »	» » llana 25 »
Mil plomes a 10 pessetes	
Pijames popelín	8 ptes.
» russos	9 ptes.
» de seda	20 »
» de popelín, amb 2 colls i un parell punys	5 »
Camises de zefir anglès, 2 colls i un parell punys	8 »
Barrets feltre, folrats de seda	10 ptes.
Corbates llana, de dos ptes. a CINC CENTIMS	
Mocadors a CINC CENTIMS	

La importància de les cases es considera pel tamany de l'anunci

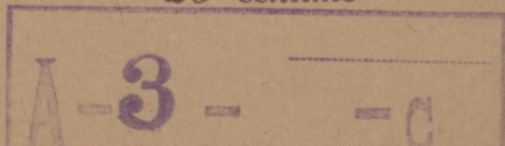
PRATS & VACA

20, Passeig de Gràcia, 20.-Telèfon, 21472

4, Rambla dels Estudis, 4.-Telèfon, 12869

Número, 3

20 cèntims

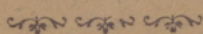
Escola Cervantina d'orientació professional

Ensenyament primicier, Batxillerat, Comerç i Magisteri

Classes reduïdes: de dos quarts de 4 de la tarda, a les 8 del vespre

Director: Durany i Bellera

Sapúlveda, 174, primer 2.^a

Barcelona

''BAR ESTUDIANTIL''

GRANVIA, 592

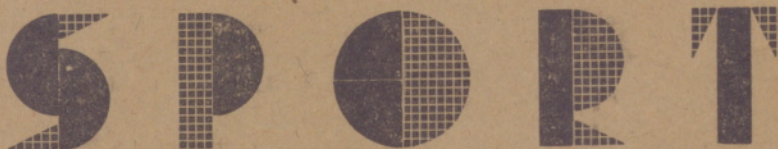
(Enfront de la Universitat)

Licors i «Bocadillos» de tota mena

SERVEI ESMERAT

Quiosc

● **El preferit dels estudiants**

Llibreria ● Papereria

● Impremta ●

MATERIAL ESCOLAR DE

Vda. de Rosals

Fàbrica de cartipas-
sos i llibres ratllats

Despatx: Portaferrissa, 30
Tallers: Camprodon 14. Tel. 17713

Exportadora Asturiana

“Bocadillos”

de Peix

Mariscs

Bruc, 30 - Telèfon, 14942

Els estudiants i la Universitat

per Joaquim Granados

TAL com ha quedat l'ensenyament en l'Estatut, depèn molt de l'actuació dels estudiants l'èxit o el fracàs del que s'intenti implantar, i en depèn no solament l'èxit sinó, àdhuc, l'intent simplement. Això posa damunt la nostra generació una responsabilitat que hem d'acceptar amb plena consciència i que ens hem d'esforçar a superar dignament. Qui dubta que els estudiants tenim una influència decisiva en la vida de la Universitat? Qui no entreveu les grans possibilitats d'aquesta hora? Podria succeir, però, que ens acontentéssim amb creure en aquesta influència i en aquestes possibilitats, i a poder-les proclamar, tot restant inactius i deixant-les passar sense aprofitar-les.

Tres aspectes ens interessien principalment de la Universitat: el règim, la llengua i l'esperit. Si l'ensenyament ha de respondre a les nostres exigències de cultura, els estudiants hem de tenir, també, iniciatives pròpies i lluitar per implantar-les. La Universitat està plena d'atavisme i d'afectació i tarada, encara, de provincianisme. No obstant, la intervenció dels estudiants en els organismes de govern, l'admirable reorganització de la Facultat de Filosofia i Lletres, el triomf d'un moviment, cada dia més ample, de solidaritat escolar, dona nova vigor a la nostra Universitat i fa més esperançadora la acció de les noves promocions. La nostra llengua ha entrat ja a la Universitat per la porta gran, però hi ve en qualitat de consentida, de tolerada, ve a veure el patrimoni que li pertany, el que conquerirà evidentment, però que encara no n'és possessora. El que detenta els seus drets la rep amb tots els honors i li cedeix quelcom per veure si, avesada ja a no tenir res, la satisfà tot intentant perpetuar la seva estada il·legítima. Si la Universitat té un règim manllevat, si la llengua hi és només tolerada, l'esperit de la nostra Universitat, amics, és ja ben català; i potser us diré que el que ens ateny més com a estudiants és el seu esperit: el règim ens pot ésser imposat, la llengua també, l'esperit, però, a la Universitat, la seva ànima li donem nosaltres.

I no vulguem ésser d'aquells que voldrien una Universitat híbrida, ni d'aquells altres que creuen que els grans ideals, el de justícia social i el de redempció nacional per exemple, són incompatibles amb l'ideal universitari. La joventut ha d'obrir camins nous a la vida d'un poble i seria vergonyós que els estudiants no estiguéssim a l'avançada. I donem, sobretot, una prova ben palesa de generositat, la virtut per excel·lència de la joventut, sacrificant-ho tot a l'acció col·lectiva. Per fer eficaç un moviment, per donar autoritat a una organització, cal un esperit de col·laboració ben fort. Que cap enveja ni cap personalisme no ens mogui a entorpir i a desprestigiar l'obra de redreçament col·lectiu dels estudiants de Catalunya. Més que el bescantament partidista, ens cal la crítica honesta, en lloc de la disgregació estèril, la conciliació de les nostres iniciatives. Que sia gent estranya la que ens entrebanqui o ens combati, mentre nosaltres convergint solidàriament anirem avançant en l'emancipació espiritual de la nostra Universitat. I, encara, que cap fals mirament, ni cap *cordialitat* no entorpeixi l'obra de tots. L'afirmació d'un dret, que ens pertany d'una manera intangible, mai no pot trencar una cordialitat sincera, i la cordialitat només pot ésser possible amb el previ reconeixement dels nostres drets.

Després d'un divorci

pel Dr. P. Nubiola

No es tracta de cap matrimoni ni d'afers entre home i dona: parlem de coses universitàries.

Després de la reintegració de la Universitat a la urbs barcelonina, passada la temporada de Cervera i prescindint dels fets isolats, com la potencialitat notable de l'intel·lecte d'alguns professors es pot dir que, especialment en els últims temps anteriors a l'actual, ha existit un allunyament, una separació moral, un divorci entre l'entitat universitària i la vida espiritual catalana.

La desavinença o discordança ha estat per totes dues parts. Per la Universitat ha influït granment l'acció poderosa dels governs centralistes i uniformitaris, la suspicàcia de tot el que fes olor de catalanisme, la regència de autoritats universitàries que no sentien ni podien compartir les vibracions intenses del nostre poble, i aquest al·lò ha sentit repulsió envers la Universitat, i ha estat atiat a aquesta desviació per elements pseudo-intel·lectuals que no capint bé el que és la Universitat, els semblava molt planer enderrocar-la improvisant-ne una de nova. Aquesta orientació errada, que encara hi ha qui propugna, ha estat acollida entusiàsticament per tots els fracassats, els ineptes i els arrivistes.

Contra aquesta separació moral que fins han alimentat alts poders de tota mena de nostra terra, i certa categoria de polítics de diversos partits, han treballat elements culturals no universitaris de Catalunya i bon nombre de catalans universitaris que han

posat el seu propi voler com argument i defensa.

Els corrents dels darrers anys han estat paulatinament més propicis a la mútua complaença i comprensió, i darrerament hem vist sorgir iniciatives de homes eminents i bons tècnics la labor dels quals és preparatòria d'un aplegament amb l'arquitectura encara clàssica universitària.

Molt s'ha dit, però no ha entrat en la comprensió dels dirigents del nostre poble, que la Universitat no és un encaixonat de disciplines ni tampoc es limita a una freqüentació d'alumnes a unes aules i a uns laboratoris. La Universitat és el camp deportiu de la intel·ligència on han d'acudir i on han de fer tasca personal tots els aptes i on han d'ésser també tots els que estimen com és degut l'honor de Catalunya.

No és d'estranyar que en una terra on hi ha els Amics de l'Art Vell, de l'Art Nou, de la Música, de la Poesia, i de totes les empentes que porten i puguin portar la nostra terra al nivell que li escau i desitgem, no hi hagin Associacions d'Amics de la Ciència, d'Amics de la Universitat?

És imprescindible que l'acabament del divorci tants anys en tramitació entre Catalunya i la Universitat representi una nova era, una vida nova. Perquè aprendre i ensenyar en català, parlar d'Universitat catalana, és cosa molt important i molt plaent; tenir el Mestre Fabra a la Càtedra és la satisfacció d'un anhel. Mes no n'hi ha prou. Si obtingut això ens en omplim la boca i no cuitem a fer-la efectiva, aquesta

Universitat, els que vinguin darrera nostre es riuran de nosaltres.

Tots els milloraments i avenços que puguin aportar la nostra gent a la cultura universal, han de contribuir a la tasca universitària; tots aquells que puguin ensenyar amb profit, han de fer-ho; tot tècnic científic ha de donar-hi la seva aportació, i tot el material d'ensenyament aprofitable a Catalunya ha de servir per l'avençament de les nostres joventuts escolars.

Ara és l'hora política de la gestació de la nostra Universitat. Oblidem les incomprensions i les rancúnies, les passions baixes i la tendència a improvisar i a bastir apariències de coses que fan, com els envelats, molta forrolla i poca substància i, entre tots, fem-la de nou, amb tota serietat i eficàcia, cadascun dins el seu camp, que tothom compregui l'interès que té la Universitat per qualificar un poble civilitzat.

*Negar el mall! Negar el dolor! Qui podria?
Caldria oblidar que es parla de l'home. Caldria oblidar que som homes nosaltres mateixos.*

BASTIAT

ESTUDIANTS! Compreu els objectes d'escriptori i material de dibuix a la casa

Material Escolar i Científic, S. A.

Suc. de J. Esteva Marata

Ronda Universitat, 7. - Telèf. 10505

anglès - francès

professors nadius

taquí mecanografia

una hora cada dia

5 ptes.
mes

còpies a màquina, 1/4 ctm. la ratlla
apunts, memòries

traduccions a 60 ctm. 100 paraules

LEBRUN, Tallers, 27 pral.

20 per cent descompte als llegidors
d'UNIVERSITAT CATALANA

DESCOMPTE, portant aquest número de
UNIVERSITAT CATALANA

Alguns principis fonamentals del règim públic català (continuació)

per F. Maspons i Anglasesell

Desenrotllant les institucions segons la mateixa concepció, les prerrogatives del cap de l'Estat són també expressades per les seves obligacions.

Les Corts del 1470 ja estatuïren que el rei no està sobre la llei, sinó sotmès a ella ¹; no té poder absolut, és a dir, potestat limitada, sols pel seu propi voler ², i és *communis persona*, un ciutadà entre els ciutadans ³.

El famós principi, eix i fonament de les monarquies absolutes «ço que el rei vol té força de llei», a Catalunya no ha estat tolerat mai ⁴. El cap de l'Estat ha d'actuar atenint-se a la realitat dels fets, i garantint, a base d'ella, el respecte a la justícia ⁵.

Aquesta supremacia del dret natural sobre el polític i sobre les facultats del poder és un dels principis bàsics de les noves orientacions del dret públic de la postguerra.

Per aquesta causa no és estrany que les seves aplicacions coincideixin amb les catalanes. Així, per exemple, una sèrie de textos legals que fan referència a les facultats i obligacions del suprem poder estatal comproven que la noció d'igualtat social catalana és la mateixa que serveix de fonament als moderns tractats de pau reguladors

dels drets de les minories. Un dels usatges l'expressa en aquests termes: *que tots homes, nobles e no nobles, reys o prínceps e magnats e cavallers, vilans e pagesos, mercers e mercaders, peregrins e vianants, amics e enemics, christians e sarrahins, iueus e heretges, se pügan en ell fiar e creure* ⁶.

Les paraules legals típiques expressives de la igualtat, són les de *qualsevol grau, ley, stament o conditio* ⁷ i el canceller d'Alfons IV n'explicà el sentit de manera idèntica, per exemple, a l'art. 2 del Tractat de Saint-Germain-en-Laye de 10 de setembre de 1919, quan atorga iguals drets a tots els ciutadans del nou Estat de Iugoslàvia, *sans distinction de naissance, de nationalité, de langage, de race ou de religion*: amb la paraula *grau*, segons Mieres, queden garantides les facultats a tots, sense distinció de naixement, amb la de *ley*, a tots qualsevulla que sigui la seva religió. amb la de *stament o conditio*, a tots sense diferència de condició social ⁸.

Dos fets poden donar idea de l'amplitud del règim en allò que atany al reconeixement de personalitat: un, que l'edat legal per a exercir el càrrec

(1) *Constitucions de Catalunya*. Vol. I, Llibre I, tít. 13, llei 9.

(2) Fontanella: *Decisiones*. Decis. 350, núm. 24.

(3) Jaume Callís: *Antiquiores*, cap. *Sexto quaeritur*, núm. 17.

(4) Mieres: *Apparatus super Constitutionibus Cathalauniae*. Collatio 8, cap. 2, núm. 19.

(5) *Constitucions de Catalunya*. Vol. I, Llibre I, tít. I Usatge *Princeps namque*.

(6) *Constitucions de Catalunya*. Vol. I, Llibre I, tít. 21. Usatge I.

(7) Corts de Barcelona de 1413, capítol de cort 35. *Constitucions de Catalunya*. Vol. I, Llibre 5, tít. I, llei 3.

(8) Mieres: *Apparatus super Constitutionibus Cathalauniae*. Collatio 9, cap. 12, núm. 29.

de diputat eren els vint anys; i altre, que els fills nascuts de relacions extramatrimonials, no punibles, eren admesos a les Corts amb iguals drets que els legítims ⁹.

Tant és absoluta la igualtat social que el rei està sotmès, com els altres ciutadans, a les ordinacions i gavelles administratives.

El poder legislatiu no correspon al rei, o cap de l'Estat; a finals del segle XIII ja era estatuït que el compartia amb els representants dels legislats ¹⁰. Per aquesta causa, la llei catalana, jurídicament, és un *pacte* que té força contractual i no pot ésser derogada per voluntat del rei ¹¹.

Aquest principi, tan identificat amb el nostre dret públic que àdhuc en alguns acords de les Corts és utilitzada la paraula *contracte* per a designar una llei votada anteriorment, té, no obstant, una excepció.

Quan el poble, de fet, rebutja una llei, els seus preceptes perden la força d'obligar, i queda virtualment derogada ¹²; Fontanella porta aquesta supremacia del poble sobre el legislador, fins a dir que en virtut d'aquest refús, una mateixa llei pot quedar en part vigent i, en part, sense vigència ¹³.

Mieres, en recollir aquests principis en els seus comentaris a les Constitucions ¹⁴, i el president de l'antic suprem tribunal de Catalunya, Lluís de Peguera ¹⁵, els completen encara dient que fins en el cas de tenir, la llei, plena força, si en el transcurs del temps es

devé injusta, els ciutadans tenen el dret de faltar-hi, i obrar segons dret natural.

En el que es refereix al poder executiu, el règim català no col·loca a qui l'exerceix en la posició del mandant, sinó en la del mandatari; i vol, de sobrepuig, que les seves facultats quedin supeditades a un principi de govern en virtut del qual el rigorisme és considerat una extralimitació del dret ¹⁶.

D'aquí en ve que en català, l'instrument governamental no és concebut com un poder, en el sentit estricte de la paraula, sinó com un membre, d'un cos orgànic ¹⁷, les ordenacions del qual no poden sobrepassar els drets d'aquells que les han d'obeir ¹⁸.

És la mateixa concepció que va inspirar els paràgrafs preludeals del pacte de la Societat de Nacions i ha motivat les clàusules del reconeixement dels drets de les minories nacionals, en els tractats que deriven del de Versalles, i en les convencions relatives a les potències mandatàries.

Dóna idea del sentit en què són enteses, en el règim català, les facultats del poder executiu, les de domini que li reconeix, sobre els camins públics. Les vies públiques de mar i terra, diu ja un dels Usatges ¹⁹ són de la potestat, però no per a obrir-los i tancar-los al seu albir, sinó per a garantir-hi a tothom la seguretat i el lliure pas. És a dir, no per a obrar-hi segons la seva voluntat, sinó per a garantir-hi als ciutadans una lliure utilització.

(Acabarà)

(9) Fontanella: *Decisiones*, Decis. 292, núm. 27.

(10) *Constituciones de Catalunya*. Vol. I, Llibre I, tit. 14, llei I.

(11) Ripoll: *Regaliarum Tractatum*, cap. 31, núm. 50.

(12) Xammar: *De Officio iudicis et advocati*, part 2.ª, qüestió 7.ª, núm. 62.

(13) Fontanella: *Decisiones*, Decis. 583, núm. 24.

(14) *Apparatus super Constitutionibus Cathalauniae*. Collatio 10, cap. 27, núms. 4 i 5.

(15) *Decisiones aureae*, cap. 51, proemi.

(16) Mieres: *Apparatus super Constitutionibus Cathalauniae*, Collatio 10, cap. 27, núms. 4 i 5.

(17) Oliba: *De Iure fisci*, cap. 10, núm. 8.

(18) Fontanella: *Decisiones*, Decis. 221, núm. 18.

(19) *Constituciones de Catalunya*, Vol. I, Llibre, 4, tit. 12. Usatge II.

VERSOS

Camins

Trescava adalerat. Una falzia
xisclant, tota rabent, talment un dard,
ha dit al vell pagès, aul que ja el dia
s'ha fos: ja s'ha fet tard.

I el vell pagès, tot ferm, deixa amb recança
l'aixada ja retuda al mig del tros:
desferma el mans ruquet que mai no es cansa,
deixonda el fidel gos.

La prada resta sola, tota grisa
de la penombra nua de la nit:
la lluna apar que dalt la volta llisa
talment hagués florit.

I aul, serral enllà, com tres espectres
el vell melangiós, el ca i el ruc,
acompassadament i circumspectes
donant-se al pas xaruc.

Retrunyen per l'obaga ses petjades
que omplenen de paüra el roquisser,
i l'eco apar mil veus ben assajades
de monstres que no sé.

Camins i corriols en la penombra
sembrada de misteris i perills:
apar que tota vida vulgui fondre
el xerroteig dels grills.

En arribà al tombar de la collada
sinistra de foscò i de soledat
la faç del vell relluu il·luminada
de fonda claredat.

Allà al cap del camí hi ha la masia
i a dalt del finestral hi lluu un llum:
ací ja tota cosa expandia
de llar el grat perfum.

S'aturen vell, ca i ruc davant la porta;
se n'entren a la casa, lentament...

A fora, s'ou un cant de veu somorta:
és l'eco d'ells morent.

DELFI ESCOLÀ

El procés evolutiu del Teatre Català

per Enric Lluelles

No voldria que el prometedor epígraf amb què encapçalo la disquisició que vaig a emprendre, en esguard a la marxa i a les transformacions que en ella ha experimentat el nostre teatre, desvetllés en el lector la idea que vaig a submergir-me en un anàlisi comparatiu entre les produccions dramàtiques i les valors artístiques i literàries d'aquells autors que, amb més o menys intensitat, han contribuït a la seva formació i desenvolupament. Res més allunyat del meu intent. Treball innecessari, per altra banda, tota vegada que comptem a casa nostra amb un remarcable fons de crítica literària que emplena, a bastança, aquesta necessitat. Em proposo, només, de definir amb uns comentaris, fills directes de meditacions i observances, netes de tot prejudici apriorístic, la força social representativa del nostre teatre en relació amb les diverses èpoques en què s'ha produït. I això, encara, perquè he sentit blasmar tant i tant, i per causes ben diverses, la nostra institució teatral, jove de tota juvenesa, que se m'ha encès el cor amb el desig incontenible de sortir a la seva justificació—noteu que no dic defensa—i de provar, en el possible, que sofrim pecat d'orgull i vanitat en exigir ponderacions refinades i definitives, impossibles d'assolir sense haver passat abans per un tanteig llarg i penós d'estudis pacients, de fallides i encerts a la barreja.

Gosaré dir — i sigui'm perdonada aquesta afirmació, aparentment brutal—que a Catalunya, els homes de lletres, per un excés de zel, i amb l'afany de servir-la massa bé, han contri-

buit a malmenar la producció teatral en ço que afecta a les seves valors objectives i ètniques. Breu: hem desviat l'esguard, massa encuriosit, més enllà dels nostres costums i del nostre contingut espiritual i, ara, ens trobem que, de tant enfondir i de tant escrutar valors alienes, hem desfaiçonat la nostra personalitat teatral.

El teatre nostre, genuïnament nostre, encara es troba a mig aire d'allò que hauria d'ésser i serà, potser, a no trigar massa; i s'hi troba en relació al passat, als fonaments. No hem construït, encara, i amb la solidesa que reclama el pont que ens permeti de passar amb seguretat a l'altra banda. Voler-hi anar amb un salt de gegant a través del buit, és exposar-se a una caiguda ineficaç i lamentable. Val més caminar a pleret i amb passa segura, que llençar-se al risc del fracàs per la sola raó del desfici que ens inquieta.

Cert que aquesta inquietud, ve justificada pel contrast de la situació de inferioritat en que ens trobem en relació amb la producció teatral de la resta d'Europa. Però hem de pensar que ells ens ofereixen fruits saborosos, madurats en una tradició llarguíssima amb què no comptem nosaltres.

El teatre es mou en un pla molt distanciat del de les produccions virtuals d'estètica pura. Té massa concomitàncies materials per a poder arribar a la sublimació de les elucubracions abstractes. Cal pensar que és elaborat amb elements de vitalitat objectiva i que va preferentment destinat al poble amb l'exposició de llurs gro-

lleries i sublimitats, ingènues o deliberades.

Pensem, també — és comprovat — que de cada 1.000 obres, — i pequem de moderació, se'n salva una que reuneixi les condicions d'art i d'humanitat imposades, i encara, aquestes, no acostumen a ésser les que reïxen plenament damunt la multitud de l'època en què foren escrites.

El públic descategoritzat i l'intel·lectual, pertanyen a dos sectors mentals gairebé inacordables, per no dir incompatibles.

L'intel·lectual és l'home treballat i polit en l'exercici constant de les més diverses activitats espirituals que comouen el món i el renovellen a cada instant. El públic, massa bigarrada i heterogènia del tot social, és el sector que labora en les activitats materials, i converteix en contingut d'art les vibracions sentimentals que directament l'afecten, copçades a l'atzar i d'una forma fugaç, en el dinamisme corporal que incessantment l'abassega.

L'esperit dels primers, es perfila en el silenci recollit de les biblioteques que convida a una meditació profunda, reposada, miniciosa i sagaç: el del segon, es desenvolupa, esbalandrat, entre la remor de les màquines, el neguit de la discussió vivaç i apassionada i l'avalot enlluernat de la via pública.

Aquells, endinsen l'esguard al món abstracte de les intimitats que ens defineixen carn endins; aquests, l'obren a totes les objectivitats que, per causa de xocs passionals, ben acusats, els adverteixen, amb esbatecs violents, de la riquesa pressentida i no analitzada, que malda en el seu món interior. Els uns demanen un contingut artístic complex; els altres l'exigeixen d'una

simplicitat aparent i primària. Per això, els autors dramàtics que triomfen plenament són aquells que saben acordar, amb prudència i equitat, en llur obra, la doble potencialitat artística de veritat formal i substantiva que, ensems, satisfà les necessitats de l'intel·lectual i de l'home del poble.

(seguirà)

La raó vol que un home d'estat comenci sempre per l'educació de la joventut per fer-la tan virtuosa com pugui ésser-ho; de la mateixa manera que un bon jardiner posa la seva principal cura en les plantes joves, per a després estendre-la a les altres.

PLATÓ

OPTICA ALEMANYA

Hans Hahner

Es gradua la vista científicament i gratuïtament

10 per % de descompte als estudiants

Ronda Universitat, 1 i Plaça Universitat, 11
BARCELONA

Present, passat i futur

per M. Ruiz de Bustillo i Alfonso

Veus ací tres estadis de la vida que tot home veu. El present el viu, el coneix, és el medi en el qual transcorre se existència; ell l'emmotlla, li dóna una o altra direcció i fa vibrar el seu esperit d'acord amb la seva època. Mes l'home no pot sustentar-se tan sols del present: la seva existència té rels més fondes, rels que, creixent en totes direccions, es nodreixen en un estadi anterior, que anomenem passat. L'ésser humà no és tan sols un producte de l'actualitat; ho és també, i principalment, del passat. I aquest és tan vast, tan heterogeni, tan ric en matisos, amb un tresor tan copiós de manifestacions que és inútil de donar a conèixer la totalitat de games i matisos que l'integren, màxim variant segons les nacions o els pobles.

El passat representa el tresor tradicional d'un poble, els fets heroics i lloables de generacions que passaren, les llegendes, els fets d'armes gloriosos, les manifestacions valuoses de la cultura i de l'art, el costum i el dret. Tot això forma un vastíssim tresor que ve a constituir el llegat dels nostres avantpassats, patrimoni riquíssim d'incalculable valor moral, i deu inextingible on l'home d'avui se sadolla per a la vida del present. I tot aquest cúmul de valors, com no ha de repercutir d'una manera transcendental en l'ànima col·lectiva d'un poble tan sensible a la seva història? Ve a ésser per a l'esperit ço que el llast és per la nau, quelcom que ens reté, que ens fa aguantar fermes en mig de la mar agitada del

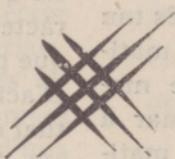
món, que, provist de mirallets reclama la nostra actuació en sentits contradictoris. La zona d'extensió del passat augmenta, s'eixampla paulatinament, afegint al seu nucli central noves capes concèntriques que van augmentant llur radi d'acció.

Cal no oblidar que el present d'avui, demà constitueix el passat, i que el que ocorre a la generació actual oorrerà a la de demà, acumulant-se d'aquesta manera noves valors entre les quals pot haver-n'hi alguna de caràcter negatiu, a semblança del passiu que pot gravar les herències materials. D'ací la responsabilitat de l'home actual que ha de saber que la seva actuació és quelcom perenne que restarà gravat en forma indeleble en la història, palesant de forma indubitable la responsabilitat del que ell tramet als seus successors: és com el bon pare de família que s'afanya i s'esforça per a deixar als seus successors un patrimoni sanejat que els asseguri un esdevenidor falaguer i joliu. No obstant el temps, les generacions no es succeeixen en va. No solen deixar passar la seva existència com la d'aquests éssers estèrils que no deixen senyal del seu pas per la terra. Les generacions, semblantment al fill ordenat i responsable que no sols conserva sinó que augmenta els béns paterns, fan créixer els seus coneixements, augmenten les valors del patrimoni amb els nous descobriments i les noves conquestes de la Ciència, de la Filosofia, del Dret... I és perquè tota generació i enfront d'ella lluu sem-

pre un fogar dels més variats reflexos envers el qual l'home adreça els seus passos, com impulsat per una força magnètica. Es la nova aurora que llua a la humanitat present. Es el futur sempre llunyà, misteriós, insondable, enigmàtic, que serà mentre duri el món i les generacions se succeeixin seguint la llei biològica.

L'home profetitza els més grans esdeveniments, les més meravelloses transformacions a mida que s'endinsa en aquesta etapa del temps a la que no han arribat els seus predecessors. Es el progrés sempre creixent el que forma aquesta tercera roda del mecanisme del món, quina naturalesa ignota ens fa divagar per la mar de la fanta-

sia. Quin camí segueix l'home en aquesta marxa ascendent i continuada? Té un camí ben segur. No ha de fer més que seguir el senderó que li assenyala el present i el passat. Ells començaren la tasca des dels primers temps, i l'home, inspirat en els mateixos, aporta un nou gra de sorra a l'edifici de la humanitat que mai no acaba de construir-se i que servirà per a sostenir la propera partícula que aportaran les generacions que vindran a prendre part en aquesta tasca, cadena ininterrompida, d'anells sense fi que es succeeixen continuament representant cada una d'elles l'esforç de tota una època, la lluita, les inquietuds de tota una generació.

Acadèmia BAIXAS

Carrer Pi, 1, primer
BARCELONA

Dibuixos artístics i
industrials

Classes especials
per a les escoles
d'Arquitectura, En-
ginyers, Aparella-
dors, Peritatges i
Escola de Belles
Arts ● ● ●

Local amb escala inde-
pendent per a senyoretes

Noves

● Sabem que el Mestre Amadeu Vives es troba ja molt millorat de la seva malaltia. Desitgem que el nostre il·lustre col·laborador continuï millorant i ben prompte estigui restablert del tot.

● *Federació Catalana d'Estudiants Catòlics.*— En l'Assemblea d'aquesta Federació, celebrada el dia 22 al Teatre Escola, quedà elegida la Junta següent: President, Brasó; Sots-president, Aya; Secretari general, Alsius; Secretari de afers professionals, Pinyol; Tresorer, Balari; Bibliotecari, Queraltó.

Fou llegida una Memòria del curs, la qual ha estat editada; els associats que ho desitgin poden recollir-la gratuïtament al local de l'Entitat.

● *Secció escolar Nosaltres Sols.*— Es convoca tots els estudiants pertanyents a aquesta secció, a l'Assemblea General Extraordinària que tindrà lloc avui a les set de la vetlla a l'Estatge social (Fiveller, 33, segon).

● *Secció Universitària de la «Joventut Catalanista Republicana».*— Aquesta Secció Universitària ha adreçat una lletra a l'A. A. F. M. recomanant que en les eleccions de representants al Claustre de la Facultat de Medicina es votin els candidats que ofereixin més garanties de solidaritat nacional.

● *Associació d'Alumnes de l'Escola Industrial de Barcelona.*— Ha estat elegida la següent Junta de Govern: President, Rodas; Secretari, Estela; Sots-secretari, Bartolí; Tresorer, Riu i Bibliotecari, Galí.

● *Associació d'Alumnes de la Facultat de Farmàcia.*— Per dimecres, dia 7, aquesta Associació ha organitzat un Te Benèfic que tindrà lloc a l'Hotel Ritz.

● Facultat de Medicina.

— A petició d'aquesta Facultat i de diverses Associacions mèdiques, el Ministre d'Instrucció Pública d'Espanya ha nomenat Catedràtic honorari el Dr. Joan Freixes i Freixes.

Associació d'Estudiants Catòlics de Medicina.— El dia 25 del mes passat es donaren a l'estatge social les següents conferències: Andreu Aya, «La il·licitud de l'abort terapèutic», i Frederic Brasó, «Aplicacions mecàniques sobre l'oïda».

Agrupament Escolar de l'Acadèmia i Laboratori de Ciències Mèdiques de Catalunya.— El dia 17 de novembre el Dr. Roca Vinyals donà una conferència sobre «La valor de la reacció de Aschheim-Zondek».

— El dia 1 de desembre el Dr. F. Prat donà una conferència titulada «L'artrodesi-extra-articular a l'anca per coxalgia».

— S'ha organitzat un curs d'«Exploració Quirúrgica» a càrrec del doctor Fontanet, i un altre de «Pràctica Obstètrica» a càrrec del Dr. Muñoz.

Associació d'Alumnes de la Facultat de Medicina.— Ha estat elegida nova junta, quedant constituïda pels següents delegats. Primer curs, Alabart i Frontera; segon, Vives i Duran; tercer, Banús i Massot; quart, Heredia i Martínez; cinquè, Gabàs i Peidró, i sisè, Blaiot i Barceló.

El dia 24 celebrà Assemblea General.

— El divendres, dia 2, el Dr. J. Trias, degà de la Facultat, donà una conferència sobre el tema «L'ensenyament mèdic elevat l'estructuració de la Universitat Catalana».

— El dia 1 de desembre se celebren eleccions de Delegats al Claustre.

● Facultat de Dret.

Associació Universitària d'Estudiants Catòlics de Dret i Filosofia i Lletres.—Aquesta Associació ha organitzat un cicle de conferències sobre «Explicacions generals del sistema del Dret Català» a càrrec de l'eminent jurisconsult i distingit col·laborador de UNIVERSITAT CATALANA, Dr. Francesc Maspons i Auglasell, la darrera de les quals tindrà lloc avui, a les set de la vetlla, a l'Ateneu Barcelonès.

Associació d'Alumnes de la Facultat de Dret.—En les darreres eleccions, celebrades el dia 23 del mes passat, resultà elegida la següent Junta Directiva: primer curs, Segarra i Burguera; segon, Rodés i Perenya; tercer, Agustí i Corachan; quart, Roure i Gelabert; i cinquè, Porcar i Ribé.

—El dia 28 se celebrà Assemblea, prenent possessió la nova Junta.

● *Residència Internacional de senyoretas Estudiantes.*—Organitzat per aquesta Residència, el dia 10 d'aquest mes tindrà lloc a l'Hotel Ritz una Sessió d'Art: Maria Luz Morales, poesies;

Mercè Strobes, cantatriu; Mercè Llares, pianista.

● Llegiu en el proper número de UNIVERSITAT CATALANA l'article d'Ambrós Carrion, titulat «Nous camins».

● Responent a la crida llençada des de les pàgines d'UNIVERSITAT CATALANA, s'estan portant a cap importants gestions per tal que el III Congrés Universitari Català sigui celebrat ben aviat i amb tot l'esplendor i honors que mereix.

Ja compaginat aquest número, ens arriba la nova punyent de la mort del Mestre N' Amadeu Vives, quan precisament semblava perseverar la millora.

UNIVERSITAT CATALANA, que s'honorà amb la publicació d'un article del Mestre, sent amb tota la dolor de catalans, i de reconeixement, aquesta pèrdua que trasbalsarà i omplirà de dol l'ànima catalana.

Imp. F. Camps Calmet, Tel. 54. Tàrraga

UNIVERSITAT CATALANA

(Butlletí de Subscripció)

En _____
qui viu a _____ carrer _____ n.º _____
se subscriu a UNIVERSITAT CATALANA, per _____ mesos.

Signatura i data:

Sr. Administrador, d'UNIVERSITAT CATALANA.

SASTRERIA F. VEHILS VIDAL

7, Plaça Universitat, 7

DIRECCIÓ: **M. PELLICER**

REBUDES LES MÉS GRANS COL·LECCIONS DE
«PANYOS» PER A LA PRESENT TEMPORADA.

Vestits a MIDA
des de 125 ptes.

Abrics ben fets des de 75 ptes.
Plomes superiors des de 16 pessetes

CAMISERIA F. VEHILS VIDAL

32 i 34, Avinguda Portal de l'Angel, 32 i 34

7, Plaça Universitat, 7

CAMISES amb coll OXFORD des de	7'75 ptes.
CAMISES amb coll SEMI-LLANA i corbata,	12'00 ptes.
CAMISES amb coll POPELIN des de	9'00 ptes.
PIJAMES POPELIN a	9'75 ptes.
PIJAMES FRANEL·LA a	14'00 ptes.
PIJAMES OXFORD a	18'00 ptes.

JOSEP PORTER

LLIBRETER

MONT-SIÓ, 3 BIS, PRAL. SEGONA. TELÈFON, 16792

BARCELONA

APARTAT DE CORREUS, 574. Adreça telegràfica, «PORTELIBER»

COMPRA, VENDA I CANVI DE LLIBRES I GRÀFICS DE TOTES MENES

Incunables, Manuscrits, especialment en llengües romàniques
i amb miniatures, Obres esgotades. Impressions
modernes de luxe o limitades. Relligadures
artístiques o històriques. Gravats.
Dibuixos. Aquarel·les.
Autògrafs.

Informacions bibliogràfiques Formació i organització
de biblioteques Recerques d'obres esgotades o rares.
 Servei de liquidació de biblioteques Publicació
de Catàlegs per matèries de les obres que tenim en venda
 Van publicats catàlegs i llistes d'obres de les següents
especialitats bibliogràfiques: Bibliografia, Biblioфіlia, Incuna-
bles, Arqueologia, Belles Arts, Medicina, Dret, Religió. Amè-
rica, Catalunya, Espanya, Madrid, Barcelona, València, Viat-
gès, Música, Publicacions periòdiques i moltes d'altres
El darrer catàleg aparegut, contenint 2000 obres sobre Belles
Arts i Arqueologia, s'envia franc a qui el demani :: ::